

Arrest

nr. 117 199 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en die wettelijke vertegenwoordigd wordt door zijn moeder X, op 21 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juli 2013 houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag om toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. STEVENS, die *loco* advocaat D. ABBELOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De moeder van de verzoeker dient op 18 september 2012 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar Belgische minderjarige dochter (bijlage 19ter). Op 27 maart 2013 wordt zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 17 april 2013 wordt voor de verzoeker, bij het gemeentebestuur van de stad Dendermonde, een aanvraag ingediend voor toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf. Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 22 juli 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 17.04.2013 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: Z(...)

Voorna(a)m(en): H(...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum : (...) 1998

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikelen 10 en 12bis van de wet van 15.12.1980:

*hij beschikt niet over een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum

*er is geen bewijs van behoorlijke huisvesting

*er is geen bewijs dat het gezin aangesloten is bij een ziektekostenverzekering

*er is geen medisch attest”

Op 22 juli 2013 wordt aan de verzoeker eveneens een beslissing betekend waarbij aan zijn moeder het bevel wordt opgelegd om hem terug te brengen naar de plaats waar hij vandaan kwam (bijlage 38). Verzoekers moeder diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer 136.421.

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft, overeenkomstig artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, tijdig een syntheseseminarie neergelegd. Dienvolgens doet de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft, uitspraak op basis van de syntheseseminarie.

3. Over de ontvankelijkheid

In het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift vraagt de verzoeker om de bestreden beslissing te hervormen. Hij verzoekt de Raad immers om, opnieuw recht doende, de aanvraag voor een toelating tot verblijf ontvankelijk te verklaren.

Artikel 39/2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen

van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2 De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad wijst er op dat hij in voorliggend geschil optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De Raad is te dezen dan ook niet bevoegd om in de plaats van het bevoegde bestuur te beslissen dat de aanvraag van de verzoeker ontvankelijk wordt verklaard.

Het gevorderde dient in die mate te worden afgewezen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het voorliggende verzoekschrift voert de verzoeker een eerste middel aan, getiteld: *“verzoeker voldoet wel degelijk aan de voorwaarden”*.

4.1.1 In de nota met opmerkingen werpt de verweerder ten aanzien van het eerst middel een exceptie *obscuri libelli* op. Hij stelt dat de verzoeker in gebreke blijft te verduidelijken welke rechtsregel door de bestreden beslissing geschonden werd en op welke wijze.

De Raad stelt echter vast dat de verzoeker in het verzoekschrift het volgende stelt: *“verzoeker voldoet wel degelijk aan de voorwaarden zoals gesteld in de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15.12.1980”*. Vervolgens citeert de verzoeker uit artikel 10 van de vreemdelingenwet en stelt hij onder meer dat de verweerder een bijkomende voorwaarde heeft gesteld die niet overeenstemt met de wet. Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt voor de Raad op voldoende duidelijke wijze dat de verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. De Raad stelt overigens vast dat de verweerder er in de nota met opmerkingen in is geslaagd om zijn verweer ten aanzien van de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet te laten gelden.

4.1.2 In de synthesememorie betoogt de verzoeker als volgt:

“Artikel 10 van de wet van 15 december 1980 stelt dat, onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, van rechtswege toegelaten zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen:

(...)

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

(...)

Hierbij worden in § 2 van dit artikel de volgende voorwaarden gesteld:

- bewijs van behoorlijke huisvesting;*
- bewijs ziektekostenverzekering;*
- bewijs dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.*

Verzoeker voegde reeds de nodige stukken bij zijn verzoekschrift, die aantonen dat hij wel degelijk voldoet aan de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Het betreft hier de volgende documenten:

- een huurovereenkomst voor gezinswoning, afgesloten door de moeder van verzoeker mevrouw Y(...) A(...) (stuk 5 bij verzoekschrift);*
- bewijs van inschrijving bij het ziekenfonds voor mevrouw Y(...) A(...) en haar kinderen K(...) A(...) en H(...) S(...) (stuk 6 bij verzoekschrift);*
- medisch attest waaruit blijkt dat verzoeker niet lijdt aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij de wet (stuk 7 bij verzoekschrift.*

Hieruit blijkt reeds dat verzoeker aan de hierboven vermelde voorwaarden voldoet.

Verzoeker blijft bij zijn standpunt dat niet uitdrukkelijk in de wet gesteld wordt dat hij over een geldig paspoort dient te beschikken, en dat hiermee m.a.w. een bijkomende voorwaarde wordt gesteld die niet overeenkomt met de wet.

De jeugdige leeftijd van verzoeker en diens gezinssituatie (alleenstaande moeder, zeer jong halfzusje met de Belgische nationaliteit) rechtvaardigen volgens verzoeker conform artikel 12bis § 1, 3° Vreemdelingenwet dat verzoeker zijn aanvraag tot gezinshereniging doet bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

Het eerste middel, opgeworpen door verzoeker, is dan ook gegrond.”

4.1.3 De Raad stelt vast dat de verzoeker slechts voor het eerst in de synthesesmemorie aanvoert dat *“De jeugdige leeftijd van verzoeker en diens gezinssituatie (alleenstaande moeder, zeer jong halfzusje met de Belgische nationaliteit) rechtvaardigen volgens verzoeker conform artikel 12bis § 1, 3° Vreemdelingenwet dat verzoeker zijn aanvraag tot gezinshereniging doet bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats”.*

De Raad wijst er op dat bij wet van 31 december 2012 (B.S. 31 december 2012) in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet voorzien werd in de mogelijkheid voor de verzoekende partij om een synthesesmemorie in te dienen.

Artikel 39/81, derde lid e.v. van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van het inleiden van de vordering, luidt als volgt:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesmemorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesmemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesmemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesmemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesmemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesmemorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesmemorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat *“in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesmemorie voor het eerst nieuwe *“middelen”*, dit is een voor het eerst in de synthesesmemorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesmemorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoeker in de synthesesmemorie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen, *quod non in casu*.

De hierboven geciteerde kritiek van de verzoeker is bijgevolg laattijdig en onontvankelijk.

4.1.4 Waar de verzoeker verwijst naar een aantal recente stukken die hij bij het verzoekschrift voegt en hij hieruit afleidt dat hij wel aan de voorwaarden voldoet zoals bepaald in artikel 10, §2 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad samen met de verweerder op dat de bijgebrachte huurovereenkomst, het bewijs van inschrijving bij het ziekenfonds alsook het medisch attest, data vermelden die allen na het nemen van de bestreden beslissing liggen (allen vermelden de datum 26 juli 2013). Bijgevolg staat het vast dat deze documenten onmogelijk aan de verweerder ter kennis konden zijn op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam. Dit blijkt ook reeds uit het administratief dossier.

In dit kader moet de Raad er op wijzen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid als annulatierechter overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De Raad meent, mede gelet op het feit dat de verzoeker vordert dat de Raad de bestreden beslissing zou hervormen door de aanvraag ontvankelijk te verklaren, dat de verzoeker met zijn betoog wenst te bekomen dat de Raad de beoordeling van het bestuur zou overdoen door zich over de ontvankelijkheid van de aanvraag uit te spreken aan de hand van de thans bij het verzoekschrift gevoegde stukken. Zoals reeds uiteengezet onder punt 2, kan de Raad hierop niet ingaan.

De desbetreffende kritiek van de verzoeker kan dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

4.1.5 De verzoeker meent tot slot dat er geen wettelijke voorwaarde is dat hij over een geldig paspoort met een geldig visum dient te beschikken. Deze argumentatie faalt in rechte.

Artikel 12bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

(...)

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

(...)”

Zodoende moet de aanvraag voor een toelating tot verblijf in de zin van artikel 10 van de vreemdelingenwet, in de regel worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire

vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland en kan deze aanvraag slechts in een aantal, in artikel 12bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, limitatief opgesomde gevallen worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de vreemdeling die toelating tot verblijf vraagt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker zijn aanvraag heeft ingediend bij het gemeentebestuur van Dendermonde. De verweerder kon dan ook, in toepassing van artikel 12bis, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, van de verzoeker een geldig paspoort met een geldig visum vragen teneinde aan te tonen dat hij *“tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd”*. De bestreden beslissing is op dit punt dan ook in overeenstemming met de wet. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij wel degelijk over een verblijfsrecht van maximaal drie maanden beschikt, zoals blijkt uit het administratief dossier is zijn visum vervallen sedert 12 oktober 2009.

4.1.6 Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen schending van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet is aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.2.1 De verzoeker verschaft de volgende toelichting:

“Zoals in het verzoekschrift werd uiteen gezet, verblijft verzoeker in België samen met zijn moeder A(...) Y(...), die een verblijfsrecht in het land heeft, en zijn halfzus A(...) K(...), die de Belgische nationaliteit heeft.

Verzoeker herneemt zijn standpunt dat de bestreden beslissing in de huidige omstandigheden een flagrante schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Verzoeker kan, gelet op zijn leeftijd (14 jaar), uiteraard niet alleen teruggestuurd worden naar Armenië, gezien hij daar over geen enkele opvangmogelijkheid beschikt.

Bovendien kan uiteraard niet verwacht worden van de moeder van verzoeker, dewelke over een wettig verblijfsrecht beschikt, dat zij met verzoeker mee terug naar Armenië gaat. Dit te meer gelet op het feit dat verzoeker een halfzus heeft, A(...) K(...), die de Belgische nationaliteit heeft en wiens vader eveneens legaal in België verblijft.

Door verwerende partij wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, doch uiteraard is een verwijderingsmaatregel wel het onlosmakelijke gevolg van deze bestreden beslissing.

Indien verzoeker dient terug te keren naar Armenië, om daar via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of verblijfplaats zijn aanvraag te doen, heeft hij geen enkele garantie dat zijn vraag tot gezinshereniging vanuit het buitenland zal worden goedgekeurd. Bovendien heeft verzoeker er geen enkel zicht op hoeveel tijd dit in beslag zal nemen, en hoelang hij dientengevolge van zijn familie zal verwijderd zijn.

Verzoeker verwijst hierbij naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in het oude artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet en, anderzijds, de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Net ook om deze reden meent verzoeker dat niet kan verlangd worden dat zijn moeder en (half)zus, die wettig in België verblijven (de halfzus van verzoeker heeft zelfs de Belgische nationaliteit), mee naar Armenië gaan met verzoeker. Zij hebben immers in België hun sociaal en familiaal leven, en hebben geen enkele binding meer met Armenië.

Verzoeker meent dan ook dat zijn recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met zijn naaste familieleden door de bestreden beslissing geschonden wordt.

Verzoeker woont als 14-jarige in bij zijn moeder, bij wie hij ook ten laste is (stuk 8 bij verzoekschrift). Verzoeker heeft dus ongetwijfeld recht op eerbiediging van zijn gezinsleven cf. artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM voorziet in zijn tweede lid dat inmenging met betrekking tot de uitoefening van dit recht slechts is toegestaan wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en van de openbare veiligheid.

Door de Raad van State wordt artikel 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 8 van het EVRM in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van de betrokkenen (R.v.St. 25 september 1986, nr. 26.933).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt de verplichting in beslissingen op een zorgvuldige wijze voor de bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De beslissing doet blijken van een vluchtige en nonchalante houding in dit dossier.

Verzoeker mag niet het slachtoffer worden van het onzorgvuldig handelen door Dienst Vreemdelingenzaken.

Het tweede middel is gegrond."

4.2.2 De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt *in casu* genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoeker het nodige inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoeker gevoerde betoog blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. De Raad wijst er overigens op dat artikel 8 van het EVRM op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht vereist. *In casu* kan de verzoeker niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 26.933 van de Raad van State. Immers zijn de omstandigheden van de zaak die tot dit arrest aanleiding gaf, totaal anders dan het thans voorliggende geval. Te dezen gaat het immers geenszins om een uitzettingsbeslissing, maar om de enkele beslissing waarbij een aanvraag voor een toelating tot verblijf als onontvankelijk wordt verworpen.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

4.2.3 In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing doet blijken van een vluchtige en nonchalante houding van het bestuur. De verweerder heeft slechts, en dit overigens op correcte gronden, vastgesteld dat de verzoeker niet de nodige documenten heeft aangeleverd om te voldoen aan de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. Het was dan ook aan de verzoeker zelve om *in casu* de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het indienen van zijn aanvraag voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de verweerder niet de wettelijk vereiste stukken krijgt vanwege de aanvrager, dan kan aan hem geen onzorgvuldig handelen worden verweten wanneer hij zulks in de bestreden beslissing vast stelt. De verzoeker toont niet aan dat de verweerder enig relevant gegeven uit zijn aanvraag zou hebben veronachtzaamd.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

4.2.4 De verzoeker voert aan dat artikel 8 van het EVRM is geschonden omdat hij gelet op zijn leeftijd, niet alleen kan worden teruggestuurd naar Armenië gezien hij daar over geen enkele opvangmogelijkheid beschikt. Tevens kan volgens de verzoeker van zijn moeder niet verwacht worden dat zij met hem mee terug gaat naar Armenië, te meer omdat hij een Belgische halfzus heeft. Verzoekers middel is opgebouwd vanuit de premisse dat de bestreden beslissing zou impliceren dat hij dient terug te keren naar Armenië.

Dit is echter niet de draagwijdte van de bestreden beslissing. Deze beslissing houdt immers enkel in dat de aanvraag, ingediend op 17 april 2013 en zoals zij was ingediend, onontvankelijk wordt verklaard omdat zij niet vergezeld ging van de nodige bewijsstukken, te weten: geldig paspoort met geldig visum, bewijs van behoorlijke huisvesting, bewijs van aansluiting bij een ziektekostenverzekering en een medisch attest dat de verzoeker niet lijdt aan een ziekte die de volksgezondheid in gevaar kan brengen. Deze beslissing legt aan de verzoeker geen enkele verplichting in om terug te keren naar Armenië, noch kan deze beslissing vooruit lopen op een eventuele nieuwe aanvraag die de verzoeker bij het gemeentebestuur kan indienen en de beoordeling van de documenten die hij alsdan kan bijvoegen.

Bovendien wijst de Raad op het arrest nr. 117 198 van 20 januari 2014, waarbij werd overgegaan tot de vernietiging van het aan verzoekers moeder afgeleverde bevel tot terugbrenging van de verzoeker. Door de vernietiging van dit bevel tot terugbrenging, wordt het met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer weg genomen zodat het geacht wordt nooit te hebben bestaan. Van een daadwerkelijke verbreking van het gezinsleven van de verzoeker is in dit geval dus geen sprake.

Zoals de verweerder terecht opmerkt, is het betoog omtrent artikel 8, tweede lid van het EVRM, *in casu* niet relevant. Vermits uit het administratief dossier niet blijkt dat en de verzoeker op geen enkele wijze aantoonde dat hij bij het nemen van de thans bestreden beslissing tot een verblijf was gemachtigd dat hem feitelijk is staat stelde om zijn gezinsleven in België uit te oefenen, gaat het in dit geval om een zogenaamd "*verzoek tot eerste toelating*" en niet om enige weigering van een voortgezet verblijf. In gevallen van eerste toelating oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er geen inmenging is in het gezinsleven en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

De verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de thans bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden.

4.2.5 Het tweede middel is ongegrond.

4.3 In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht.

4.3.1 Hij licht het middel als volgt toe:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechten en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moet kunnen dragen.

De bestreden beslissing vermeldt als redenen:

"Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikelen 10 en 12bis van de wet van 15.12.1980:

- *hij beschikt niet over een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum;*
- *er is geen bewijs van behoorlijke huisvesting;*
- *er is geen bewijs dat het gezin aangesloten is bij een ziektekostenverzekering;*
- *er is geen medisch attest. "*

Bij het verzoekschrift dd. 20 augustus 2013 werd een bewijs van behoorlijke huisvesting, van een ziektekostenverzekering en een medisch attest voorgelegd.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag eveneens een paspoort met visum voorgelegd (stuk 9 bij verzoekschrift). Het betrof hier een gelijkaardig paspoort en gelijkaardig visum als dat van zijn moeder (stuk 10 bij verzoekschrift). Indien al een geldig paspoort met geldig visum zou nodige zijn (zie eerste middel), werd op geen enkele wijze verduidelijkt waarom dit paspoort niet geldig zou zijn. Dit ontnemt aan verzoeker ook de mogelijkheid het nodige te doen om dit in orde te brengen.

Omtrent de gezinssituatie van verzoeker wordt bovendien geen enkel standpunt ingenomen in de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag, zodat het motiveringsbeginsel ook hier duidelijk geschonden is.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke administratieve beslissing op motieven moet „steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte en in feite ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

De feitelijke onjuistheid van de motieven betekent dat de motieven ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan of dat hun bestaan niet bewezen is wat rechtens op hetzelfde neer komt.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken rust de verplichting om elke aanvraag individueel te beoordelen, rekening houdend met de omstandigheden en eigenheid van de aanvrager.

Hoewel het dossier van de moeder van verzoeker vast en zeker gekend is op de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft men totaal geen rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker.

Dit middel is dan ook gegrond.”

4.3.2 De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker wederom een nieuw rechtsmiddel ontwikkelt in zijn synthesesmemorie. De verzoeker maakt in zijn derde middel, zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift, immers nergens gewag van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. In het verzoekschrift wordt enkel een schending van de materiële motiveringsplicht uitgewerkt. De pas voor het eerst in de synthesesmemorie aangevoerde schending van de voornoemde wetsartikelen, is dan ook om de redenen zoals uiteengezet onder punt 4.1.3, laattijdig en onontvankelijk.

4.3.3 Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, dient er op te worden gewezen dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoeker stelt dat hij bij zijn verzoekschrift een bewijs van behoorlijke huisvesting, van een ziektekostenverzekering en een medisch attest heeft voorgelegd, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 4.1.4. Uit het administratief dossier alsook uit de door de verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat de genoemde documenten niet aan de verweerder ter kennis waren bij het nemen van de bestreden beslissing. Het betreft in tegendeel stukken die dateren van ná het nemen van de thans bestreden beslissing.

Aangezien de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen, kan verzoekers betoog dienaangaande niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Ook met betrekking tot het bij de aanvraag gevoegde paspoort, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Uit het administratief dossier blijkt dat het voorgelegde paspoort was vervallen sinds 15 augustus 2012 en dat het visum was verstreken sedert 12 oktober 2009. Dit blijkt ook uit het kopie van het paspoort dat de verzoeker bij het verzoekschrift voegt.

De vaststellingen in de bestreden beslissing dat de verzoeker niet beschikt over een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum, dat er geen bewijs is van behoorlijke huisvesting, dat er geen bewijs is dat het gezin aangesloten is bij een ziektekostenverzekering en dat er geen medisch attest is voorgelegd, strookt dan ook met de gegevens van het administratief dossier. Van enige incorrecte beoordeling van verzoekers aanvraag is dan ook geen sprake.

Het motief dat de verzoeker niet beschikt over een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, is reeds voldoende duidelijk. De verzoeker legt het desbetreffende paspoort nogmaals over met zijn

verzoekschrift. Hij is dus genoegzaam op de hoogte van de geldingsduur van dit paspoort en het erin vervatte schengenvisum.

Waar de verzoeker stelt dat er geen standpunt wordt ingenomen omtrent zijn gezinssituatie, wijst de Raad er op dat de aanvraag op goede gronden onontvankelijk werd verklaard nu de verzoeker in gebreke bleef om de bij artikel 10 en 12bis van de vreemdelingenwet vereiste documenten over te maken teneinde aan te tonen aan de voorwaarden voor gezinshereniging te voldoen. De vage kritiek van de verzoeker dat er geen rekening wordt gehouden met de gezinssituatie en het legaal verblijf van zijn moeder en zus, kan niet overtuigen. Immers komt het aan de verzoeker toe om aan te tonen, middels een behoorlijk gestoffeerde aanvraag, dat hij aan de voorwaarden van artikel 10 en 12bis van de vreemdelingenwet voldoet. De bewijslast rust dus op zijn schouders en de verweerder kan enkel nagaan of de verzoeker met zijn aanvraag daadwerkelijk heeft aangetoond dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsrecht in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker kan van de verweerder niet verwachten dat hij rekening houdt met elementen die hij zelf nalaat over te maken. Gelet op de lacunaire aanvraag van de verzoeker, is het niet kennelijk onredelijk van de verweerder om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan in hoeverre zijn gezinssituatie een ander licht zou kunnen werpen op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het besluit tot onontvankelijkheid van de aanvraag. Het loutere feit dat de verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de conclusie van de bestreden beslissing, maakt deze beslissing nog niet onwettig.

4.3.4 De verweerder is *in casu* uitgegaan van een correcte feitenvinding. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het derde middel is ongegrond.

4.4 In een vierde middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel.

4.4.1 De verzoeker verschaft de volgende toelichting:

“Het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden aangenomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Wanneer de zoon van verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst vormt dit een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel.

Het redelijkheidsbeginsel is zonder twijfel geschonden door de beslissing tot onontvankelijkheid. Het staat buiten proportie om de zoon van verzoeker als 14-jarige de toegang te verbieden tot het land waar zijn moeder en halfzus verblijven, en hem terug te sturen naar een land dat hij als 11-jarige heeft verlaten, waar hij geen enkel contact meer heeft met familieleden en waar geen enkele opvang voor hem kan voorzien worden.

Deze situatie dient in aanmerking genomen te worden bij het beoordelen van deze aanvraag.

Ook hier verwijst verzoeker naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in het oude artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet en, anderzijds, de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Door verzoeker werd reeds opgemerkt dat hij geenszins de garantie heeft dat zijn aanvraag töt gezinshereniging vanuit het buitenland zal worden goedgekeurd, noch heeft hij enige zicht op de duur die dit in beslag zal nemen.

Door een zo verstrekkende beslissing met betrekking tot de zoon van verzoeker te nemen zonder enige afweging te maken met de ernst van de gevolgen van de beslissing op het leven van verzoeker en zijn gezin, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel geschonden.

Daarnaast is ook het rechtzekerheidsbeginsel geschonden.

Dit houdt in dat de burger het vertrouwen kan hebben in medeburger of overheid dat dit recht zal gerespecteerd worden en bij gebreke hieraan door de rechterlijke macht kan afgedwongen worden en dat hij in alle redelijkheid door de toegankelijke kennis van het recht de uitspraak van de rechter kan voorspellen.

Verzoeker kan verder verwijzen naar het geen hierboven in het eerste, tweede, derde en vierde middel reeds werd uiteengezet.”

4.4.2 Het door de verzoeker aangevoerde redelijkheidsbeginsel is geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert hij enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State).

Ook het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* echter niet het geval is.

De Raad herhaalt dat de thans bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoekers aanvraag voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis* van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing verplicht de verzoeker niet om terug te keren naar zijn land van herkomst. Zoals reeds blijkt uit de bespreking van de voorgaande middelen, wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat de verzoeker verzuimde om een aantal wettelijk vereiste bewijsstukken over te maken. Deze vaststellingen zijn gegrond op een correcte feitenvinding: de verzoeker heeft de in de bestreden beslissing genoemde stukken inderdaad niet voorgelegd aan de verweerder. Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien op geen enkele wijze dat de verweerder van oordeel zou zijn dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in België in te dienen. De “*verstreckende beslissing*” en het “*moeilijk te herstellen ernstig nadeel*” waarvan de verzoeker gewag maakt, berusten dan ook op een verkeerde perceptie van de draagwijdte van de thans bestreden beslissing.

De verzoeker toont dan ook niet aan dat de onontvankelijkheidsbeslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zou zijn of dat het onontvankelijk verklaren van de lacunaire *aanvraag in casu* disproportioneel zou zijn met de vaststelling dat de vereiste documenten ontbreken.

De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, kan niet worden aangenomen.

4.4.3 Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Daargelaten de vaststelling dat de verzoeker niet op duidelijke wijze uiteenzet in welke mate de thans bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel zou schenden, dient te worden opgemerkt dat uit het bepaalde in de artikelen 10 en 12*bis* van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt welke vereisten worden gesteld om te voldoen aan het desbetreffende recht op gezinshereniging. Er wordt in de wet duidelijk aangegeven welke bewijzen bij de aanvraag moeten worden voorgelegd. Zo bepaalt artikel 10, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet het volgende:

“De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het

Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

De verzoeker kan niet voorhouden onwetend te zijn omtrent de op hem rustende bewijslast.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt niet.

4.4.4 Waar de verzoeker verwijst naar de vorige middelen, volstaat de vaststelling dat al deze middelen ongegrond zijn.

4.4.5 Ook het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting optwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE